

Inleiding

Privet! Dat is ‘hallo’ in het Russisch. Je spreekt het uit als ‘prievej’. Ik ben Esdra, een Siberische husky. Siberië hoort bij Rusland en is de streek waar ik oorspronkelijk vandaan kom. Misschien ken je mijn hondenras niet, maar als ik je vertel dat ik een sledehond ben, hoor ik je al denken: *O ja, die honden uit de poolgebieden*. Dat is helemaal juist, maar toch ben ik groot geworden in België. Erg groot, mag ik wel zeggen, want ik ben een ware kampioen. Van Europees kampioen tot wereldkampioen tot ...

Oeps, blaf ik iets te snel? Geen probleem. Ik zal bij het begin beginnen en je mijn bijzondere verhaal vertellen.

Mijn baasje heet Stefan. We wonen samen met nog acht andere sledehonden. Ik ben dus een Siberische husky en mijn vrienden zijn Eurohounds. Wij zijn echt geen schoothondjes, die rustig naast jou op de sofa komen liggen. Nee, wij houden van onze dagelijkse training vol actie en van pittige wedstrijden. Maar daar vertel ik je straks meer over.

Als kleine pup kwam ik bij mijn baasje, musher Stefan terecht. ‘Musher’ is een ander woord voor ‘sledehondenmenner’. Hij zorgde heel goed voor mij. Al snel ontdekte hij dat ik als sledehond bijzonder getalenteerd ben, en dat ik bovendien supersnel kan rennen. Het zit in mijn genen: geboren om leider te worden van een bijzonder sledehondenteam.

Spring maar op mijn hondenslee en race mee in een duizelingwekkende rit. *Bol’shoy!* Geweldig!

1

Het wolvenjong

Ongeveer 40.000 jaar geleden

De maan staat lichtblauw boven de uitgestrekte en gebroken ijsplateaus. Over de ijskoude vlakte blaast een snijdende wind die tegen de eeuwenoude reuzen van het oerbos botst. Het ijle licht dringt door de ijzige kou en probeert het donkere naaldbos binnen te glijden. Hier en daar glinstert een opgewaaide sneeuwhoop.

Onder een omgevallen boom ligt een wolf. Het maanlicht weerkaatst in haar opengesperde ogen. Haar tong hangt scheef uit haar bek, het speeksel drupt op de bevroren moslaag. Ze duwt en perst met de laatste kracht die ze in zich heeft. Ze huilt. Ze brult. Haar laatste schreeuw rolt het bos uit en raast over de bevroren vlakte.

Aminak kijkt op vanonder zijn bontkap. Hij schuift de dikke vacht naar achteren, weg van zijn oren, zodat hij beter kan luisteren. Dan draait de wijze man zijn hoofd in de richting van het oerbos. Hij knikt. 'Het is zover,' mompelt hij. 'Eindelijk, het is zover.'

Snel trekt hij de kap weer over zijn hoofd en hij loopt behoedzaam over de vlakte in de richting van de donkere lijn aan de horizon. Voor de eerste bomen blijft hij staan. Hij stapt naar een stam toe, wrijft met zijn handen over de korrelige bast. Dan strijkt hij over zijn gezicht, bedekt zijn ogen en blaast in zijn handen. Langzaam legt hij zijn handen weer op de bast van de boom. 'Aminak groet u,' fluistert hij. 'Oerbos, reuzen van Moeder Aarde, ik vraag toestemming om binnen te gaan. Aanvaard mijn offer.'

De top van de boom zwaait heen en weer in de wind. De wijze man kijkt op en wacht. Dan legt hij het kleine mes, gewikkeld in een stuk elandpels en vastgesjord met stroken elandleer, onder aan de stam. Langzaam gaat de wind liggen. Het wordt helemaal stil.

Aminak gaat het bos binnen. Traag, behoedzaam, stap voor stap. Het maanlicht vervaagt bij elke pas van

